

II

Луничава Лена.

Отъ Гр. С. Пърличевъ.

Милчева Елена
 Бѣше разгалена,
 Колко хубавица,
 Толкозъ вѣтерница.
 Единъ день рече ѝ
 Майка: „Ленко, слушай!
 За вода азъ идѣхъ,
 Чувай малка Неда.“
 Ленка немарила
 Като да не чула;
 Тя слѣзе въвъ изба
 Медъ да се насити,
 Та остави тука
 Кутра Неда сама.
 Малка Неда хваща
 Въ рѣцѣ остро ноже.
 Тя не знае клета
 Колко ножѣ страшенъ.
 Прѣсече си палецъ
 До самитѣ кости.
 Еленка пѣкъ въ изба

Игла изгубила.
 На дѣсно, на лѣво
 Изумена търси.
 Запали свѣтило,
 На земи кладе го.
 Надъ него катъ луда
 Наведе си глава.
 Въ часъ да десе пламенъ
 По косата мекка.
 Изгорѣ коса ѝ,
 Изгорѣ ѝ теме;
 Образътъ ѝ дѣсенъ
 Се напълни плюски.
 Три мѣсеци дена
 Болѣдува Лена.
 Една лузна¹⁾ синя
 До смъртъ ѝ останѣ,
 Да я всички гледатъ,
 И урокъ да учятъ
 Дѣца Луничави,
 Моми вѣтерници.

1) Лузна-бѣлѣгъ.